

Søndag: 1.s.adv. Festgudstjeneste

Dato/tid, sted: 2.dec. kl.10.30, Ansgars Kirke, Odense

Tekst: Matt.21,1-9

Salmer: 74, 84, 81 // 86, 80

Dåb; altergang – ved kirkens præster

.....

I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, Amen.

Lad os rejse os og høre evangeliet til i dag, 1.s.adv. Det står skrevet hos evangelisten Mattæus kap.21, vers 1-9.

Der var engang en politiker der sagde: 'der er ikke noget at komme efter'.

I husker det måske?

Han mente det vist positivt.

Men i virkeligheden er det et sørgeligt udsagn.

Der er ikke noget at komme efter.

Det er sådan man kan have det når man står op en grå december morgen og ser sig selv i spejlet. Der er ikke meget at komme efter.

Sådan kan andre også have det med én. Og når der ikke er noget at komme efter, så bliver de væk.

Måske er der noget at komme efter – altså i negativ forstand - og så bliver de også væk, de andre. De skal ikke have noget i klemme eller skidt på fingrene. Og det forstår man jo så godt.

Med Gud er det modsat.

Han kommer. Til verden og til os.

Han rider lige direkte ind i vores by i dag. Herind i vores kirke. Ind i vores liv.

Hvis man ser på hvad det er han kommer til – så er det virkelig ikke noget at komme efter.

Han kommer til 'verden – i en stald, for ingen vil have ham indenfor i stuen.

Han 'kommer til fattige, udstødte, elendige, de andre vender ham ryggen.

Han går direkte ind i problemer og vanskeligheder. Strid og ballade.

Jubelscenerne i dag hvor han kommer til Jerusalem og hyldes som en konge – snyder på den måde.

I virkeligheden hører de hjemme palmesøndag.

Det er der Jesus rider ind i Jerusalem og hyldes som en konge.

Derfor er det i virkeligheden dødens by han kommer til – for nu at sige det lidt dramatisk.

For på trods af jubel og hyldest da Jesus rider ind i Jerusalem, så går der kun fem dage, så bliver han korsfæstet.

Og alligevel rider han ind i byen og ikke udenom.

Alligevel kommer han til verden og til os.

Hvorfor begynder jeg – på denne festdag, første søndag i advent og jeres kirkes 110 års fødselsdag – hvorfor begynder jeg denne dag med så sørgelig en indledning?

Fordi jeg i virkeligheden synes det er utroligt opløftende.

Det er opløftende at vor Herre, at Gud er en Gud der kommer uanset hvor meget eller lidt der måtte være at komme efter.

Og at han netop ikke rider udenom, men lige direkte ind i det. Ind i verden, ind i døden, ind i mørket. Ind til os.

Død, mørke, ulykke – er jo ikke til at komme udenom for nogen af os.

Og en Gud der ville ride udenom det, ville være en ringe trøst.

Så ville vi jo være ganske overladt til os selv når vi er der.

Sådan er Gud ikke.

Han kommer, han er der og han bliver her.

Det er opløftende – også fordi - Gud bøjer sig jo ikke bare for tingene.

Han er jo Herre og Gud.

Livets herre og Gud.

Derfor vinder livet og døden taber.

Når jeg begynder på den måde, er det også fordi jeg undertiden bliver spurgt: Hvad kan man i grunden bruge kristendommen til og Gud til?

Får man et liv kun fyldt af lys og lykke, hvis man er kristen? Bliver man rigere end dem der ikke er kristne? Får man klogere børn og kønnere koner og mere kække mænd? Er man altid rask og går man uden om sorg og savn og smerte?

Nej. Må man svare. Det gør man ikke og det får man ikke og det bliver man ikke.

Men hvorfor så være kristen?

Hvad får man?

Man får tro. Man får givet en tro på at livet det er livet værd. Også når det ikke lige ser sådan ud.

Og man får håb.

Man bliver rejst op så man kan stå op imod de magter der vil livet til livs.

Man får kræfter til at trodse dem.

Og hvad betyder så det at få håb og tro men ikke at blive rigere og raskere som kristen?

Ja, det betyder et kristendom og tro ikke er en flugt fra virkeligheden.

Kristendommen bilder hverken sig selv eller andre ind, at her er alt rosenrødt og herligt – og bare man tror på Gud, så bliver livet en dans på roser.

Kristendom er tværtimod at se virkeligheden i øjnene, præcist som den er, - og lige dér, midt i det at fastholde livet.

Eller rettere sagt: kristendom er at det bliver fastholdt for os.

Det er derfor det er vigtigt at Gud ikke går uden om det men rider lige ind i det.

Han kommer til verden - som verden er.

Kommer til os selv om der ikke altid er noget at komme efter.

Han kommer med tro og håb, midt i det og undertiden på trods.

Men – men - men. Lad os nu lige spise brød til.

Har vi overhovedet brug for at Gud kommer?

Jeg mener – står det så ringe til?

Klarer vi ikke tingene godt nok selv?

Der er selvfølgelig finanskrisen og en del andre kriser.

Men vores liv, tilværelsen som sådan – har vi ikke styr på det?

Har vi overhovedet brug for tro og håb?

Nogen har.

Ganske hårdt.

Dem som vi andre går fra.

Dem som vi vender ryggen til.

Dem som vi gør ondt eller ikke gør noget for overhovedet.

Vi læser om dem i avisen og ser dem i medierne. Men tit behøver vi ikke gå så langt. De er her såmænd lige midt i vores liv, hvis vi altså ikke lukker øjnene og går udenom.

De har brug for at vi tager hænderne op af lommen for at hjælpe og stå bi.

Og de har hårdt brug for tro og håb om et liv trods alt.

Måske gælder det også os selv.

Nok ikke sådan en bragende smuk festdag som i dag med sol og klar frost og faner og fornøjelse.

Men måske en anden dag.

Hvor vi bliver forladt.

Det sker for os alle sammen.

Vi bliver forladt - konkret, dramatisk og voldsomt indimellem, men også tit mere dagligdags.

Har I f.eks. ikke prøvet at være midt i en samtale med een om eet eller andet og så pludseligt midt i en sætning vender vedkommende ryggen til og går.

Det er en noget flad fornemmelse man står tilbage med. Og det er svært ikke at se det som et vink med en vognstang.

Han eller hun gider mig ikke. Det er ikke særligt behageligt.

Måske har I også prøvet – for nu at gribe i egen barm – hvordan ens børn undertiden, som små har taget fat i ens hoved og vendt det om mod dem, så man så på dem, og de har holdt det fast, så man ikke bare kunne gå igen.

Måske fordi de har vidst, at hvis ikke de gjorde det, var man på vej væk.

Fysisk og mentalt. Man var et andet sted.

Ja, det er ikke noget jeg er stolt af. Men sådan bliver vi indimellem meget konkret forladt.

Vi bliver også efterladte. Når vores kære dør og bliver begravet. Så bliver vi efterladt. Måske nok i de levendes land. Men hvad skal vi der, hvis han og hun og de og dem der var vores liv, har forladt os?

Sådan kan livet gå uden om os.

Nogle gange helt urimeligt og uforståeligt.

Andre gange mere forståeligt fordi vi har opført os elendigt.

Så jo.

Vi har brug for håb og tro og for at livet kommer til os.

For vi kan ikke altid selv komme til det.

Vi kan ikke altid selv komme os oven på et tab, komme til os selv og komme ud af mørket og dødens skygge.

Vi siger det ganske vist så tit til én der er blevet forladt og efterladt:
Du kan bare komme. Døren er åben. Kom hvis du har tid og lyst.
Og tit har man lyst og også tid. Men man kan alligevel ikke. For man kan
ikke flytte fødderne. De vender den forkerte vej. Man er låst fast.
Og der kan man så stå, hvis ikke der er nogen der kommer til én og vender
én om mod livet og giver én tro og håb.

Gud ved godt at det er sådan.

Det er derfor han kommer. Og han forlader os ikke.

Det eneste Han forlader os er vores skyld.

Men det er jo noget helt andet. Det betyder jo at han tilgiver.

At han ser bort fra skylden og alt det der skiller os fra andre mennesker og

Gud selv.

Ja, at han er der på trods af og midt i det.

En Gud der kommer.

Men gør han det så? Kommer?

Er der virkelig noget at håbe på?

Skinner lyset i mørket?

Ja.

I små glimt og større og store.

I barnet der kommer, forsigtigt og prøvende hen til én, bange for hvornår
det næste tordenvejr bryder løs fordi man har haft en dårlig dag på jobbet
eller hvad det nu kan være. Men barnet kommer, det stryger én forsigtigt

over hånden og måske giver det sig til at fortælle om dagen og om veninden
og om cyklen og gulerødderne.

Det insisterer, barnet, og holder fast på livet, på trods.

Eller når man kommer til gravstedet hvor ens mand eller kone, søn eller
datter eller søster eller hvem det nu er, ligger. Man mindes og græder over
det som var og som ikke er mere.

Man sætter en blomst, river lidt og vander. Rejser sig og smiler så
pludseligt, fordi man, uden egentlig at vide hvordan, kom i tanke om noget
han sagde eller hun altid gjorde, og det er som om det rækker fra dengang
de var der, lige frem til én nu, og når én, så man kan rejse sig og gå derfra.

Mørket i en og om én, sprækker. Der er lys.

Og håb og tro på trods.

Fordi Gud kommer.

Han kommer til verden i Jesus julenat og allerede i dag rider han direkte ind
i vores by. Herind i vores kirke. Ind i vores liv.

Han går ikke udenom noget som helst eller nogen.

Han kommer til os uanset om der er noget at komme efter eller ej.

Han er her og han bliver her.

Det kan vi godt tro.

Amen.